

Petra Langová

PRÁZDNINY ZA TREST

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © Petra Langová, 2022

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Langová, 2022

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2022

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-714-5

1. kapitola

Mohlo to být perfektní léto. Nel a já. A celý svět, co nám leží u nohou. Moře, palmy, vůně oleandrů a nekoněčná pláž s pískem tak horkým, až z něj pálí chodidla. Exotické koktejly všemožných barev a chutí, samozřejmě bez kapky alkoholu, na to jsem musela mámě přísahat nejmíň stokrát. No a v neposlední řadě – sexy Italové. Prý se jich kolem beach baru *Paradise* motají denně celé houfy. Jednoho z nich, Giulia, se nám před pár týdny povedlo vyslídít na Instagramu a napsat mu vzkaz, sice trochu uhozený, ale nejspíš celkem vtipný, protože ani ne za půl hodiny...

„Tak haló, slečinko! Vystupovat!“

Chraplavý hlas průvodčího mě dost neurvalým způsobem vrátil zpátky na zem. Udiveně jsem zamrkala.

„Co...? To už jsme v Malšově?“

„Dyť to máte napsaný támhle na ceduli! Vy jste snad neslyšela hlášení? Todle je konečná!“

S omluvným úsměvem jsem popadla svůj napěchovaný kufr a při výstupu z vlaku se o něj div nepřerazila. Někde v dálce zahřmělo, do obličeje mě uhodil studený vítr a poslední zbytky snu o Giuliovi, koktejlech a mořských vlnách byly definitivně pryč. No bezva. To nám ty prázdniny hezky začínají!

Zapnula jsem si mikinu až ke krku a nervózně se rozhlédla kolem sebe. Dva postarší trampové s krosnami na zádech,

jeden dlouhovlasý kluk v ošoupané džísce a zhruba desetičlenná skupinka dětí, pošťuchujících se na jinak liduprázdném perónu. Jasný důkaz toho, že můj úsudek byl jako vždy správný – větší díra než Malšov v tomhle vesmíru zjevně neexistuje! S útrpným povzdechem jsem vytáhla z kapsy mobil a zkontrolovala čas. 16:07. Kde ten táta sakra vězí? Copak mi ráno svatosvatě nesliboval, že mě tu ve čtyři vyzvedne? Ach jo. Touhle dobou už jsem měla chytat bronz někde u bazénu v Capo Vaticano, poslouchat křik racků a plánovat s Nel bombastický mejdan na počest jejich osmnáctin. A místo toho tvrdnu tady, uprostřed debilního nádraží, o kterém většina lidí v životě neslyšela, klepu se zimou a chce se mi brečet.

„Ahoj.“

A k dovršení všeho se ten podivný týpek s dlouhým hárem právě rozhodl, že mě začne balit! Najednou stál přímo proti mně, tvářil se jako mistr světa a byl cítit levnou kolínskou. „Máš se?“

Znechuceně jsem protáhla pusu, abych mu dala najevo, že přátelské klábosení je zrovna teď ta úplně poslední věc, která mě zajímá. Aniž ho to jakkoliv rozladilo, beze slova se chopil mého kufříku.

„Seš magor nebo co?“ vyjekla jsem šokovaně. „Hned to polož zpátky!“

Jeho nechápavý výraz by mě za jiných okolností určitě pobavil. „Tak moment. Ty tady nečekáš na mě?“

„Tos teda uhod!“

Zmateně rozhodil rukama. „Takže ty... nejsi Andula Stránská?“

„Anna, prosím. Žádná Andula,“ opravila jsem ho automaticky. Na tohle potupné oslovení mám averzi už odmalička. Kdysi dávno mi tak říkával Šimon, samozřejmě naschvál, aby mě vytočil. Zvláštní je, že od doby, kdy jsme se přestali vídat, mi vlastně nikdo jiný... *Oh. My. God.*

„Šimone...???“

Rošťácky se zazubil. „No sláva! A oni tvrdili, že mě nepoznáš! Už je to pár let, vid’?“

„Pár let...?“ Cívěla jsem na něj jako na zjevení. „Promiň, ale tohle přece... to se mi snad jenom... vždyť ty vypadáš úplně...“

Býval jsi sotva o půl hlavy vyšší než já, z nosu ti v jednom kuse tekla nudle a nosil jsi tričko s Pokémonem, chtělo se mi dodat. No a podívej se na sebe teď! Stačilo by trochu provětrat šatník a vyškrtnout slovo *kadeřnictví* ze seznamu sprostých nadávek, a byl bys vážně *cool*! Zvlášť pro některé holky. Třeba taková Bendová, jak ji znám, ta by se nerozmýšlela ani vteřinu a...

„Hm, co naděláš. I ty ses mi tenkrát líbila mnohem víc.“ Ten náhlý přechod do útoku mě uzemnil. „Neztloustla jsi náhodou? Asi tam vedeš spokojenej život, v tý vaší věhlasný metropoli, že?“

Kdyby mi vrazil pár facek, výsledek by byl skoro stejný. Rudá až za ušima jsem mu prudce vyškubla kufr z ruky. „Pane jo! Nestačím zírat, jakej z tebe vyrostl džentlas! To tě sem táta poslal, abys mě urážel?“

„Těžko říct,“ pohodil nevzrušeně hlavou. „Mají dneska plno práce, brigádník je nechal ve štychu a oni jsou na celou hospodu sami. Tak zní oficiální verze. Tipuju, že mě sem poslal hlavně proto, aby si užil pár posledních klidnejch minut bez hádání s tebou. Prej mu dáváš docela zabrat, co se od vás odstěhoval...“

„Jenomže on se neodstěhoval. On od nás úplně sprostě zdrhnul, víš?!“ Teď už jsem křičela nahlas. Bylo mi fuk, že se po mně ti dva trampíci zvědavě ohlíží, ve tvářích potutelný škleb. „Bez mrknutí oka se vykašlal na vlastní manželku i dítě, protože ho zblblá nějaká –“

„A dost, Andulo. Takhle o mojí mámě nemluv! My přece víme houby, jak to všechno bylo, tak se v tom přestaň štoutrat. A pohni sebou, krucinál, nemám na tebe celý den!“

Vztekle jsem koplá do zmuchlané plechovky od piva, povolující se u mých nohou, zatnula zuby a obtěžkána kufrem, který snad nikdy nevážil víc, za ním funěla jak sentinel dobrých tří sta metrů, dělících nás od parkoviště. Tam jsme nasedli do tátovy omláčené fabie a za hrobového mlčení svorně vyrazili k mému novému provizornímu domovu. Jupí, tohle bude fakt super léto!

Zhruba po dvou minutách jízdy nás přepadl slejvák, krátký, ale o to intenzivnější. Schoulila jsem se na sedadle, zavřela oči a toužila být jednou z těch dešťových kapek, bičujících přední sklo. Stéct po něm a pak prostě zahučet někam do kaluže. I tam by byla větší zábava než v tomhle trapném, nervy drásajícím tichu. A přitom jsem mu chtěla jenom složit kompliment, hulvátovi! Jestli jsou všichni kluci takhle nesmyslně vztahovační, tak se radši nikdy nezamiluju. Nikdy, přísahám! Koneckonců, jeden pokus už mám za sebou, a jak to dopadlo?!

Projeli jsme kolem Malšovského rybníka, minuli fotbalové hřiště a zamířili k návsi. Bylo to až děsivě stejné jako v mých vzpomínkách. Každá ulička, každý dům. Dokonce i svatý Florián, ten ohavný kamenný dědek na podstavci vedle požární zbrojnice, co ve mně odjakživa vzbuzoval hrůzu.

„Ty bláho, tady se snad zastavil čas,“ zamumlala jsem spíš jen tak sama pro sebe, smířená s tím, že se žádné reakce nedočkám. „Nechápu, jak jsem to tu mohla mít kdysi ráda!“

Kdysi. Zřejmě v minulém životě. Kolik že mi to vůbec bylo? Osm? Na ten den se prostě nedá zapomenout. Šestadvacátý červenec, svátek Anny, tehdy ještě svaté. Strejda Karel s tetou Nadou pro mě uspořádali velkolepou oslavu, na stromy v zahradě navěsili snad tisíc balónků, upekli dort a koupili dvě láhve dětského sektu. A všichni jsme si připíjeli a smáli se a užili si moc prima odpoledne. Teda... aspoň takhle si to vybavuju. Kdoví, jaká byla skutečnost. A té noci jsem pak od Šimona dostala nejhezčí dárek na světě.

Vzal mě k Johančině věži. Počkali jsme, až všichni usnou, tichounce se vyplížili ze strejdova domu, přelezli plot a po strmé, mamutími borovicemi lemované cestě si to štrádovali až nahoru k hradu. Úplně sami, obklopeni tmou, jako dva nefalšovaní zloději.

Uvelebili jsme se v trávě pod věží, přímo tam, kde chudák Johanka naposledy vydechla, drželi se za ruce a s tlukoucím srdcem čekali, odkud na nás vybafne duch Temného rytíře. A potom mě zničehonic políbil. Totiž, nebyl to polibek v pravém slova smyslu, to se rozumí. Naklonil se ke mně, jako by mi chtěl něco děsně důvěrného pošeptat, a dal mi pusku. Prostě jenom tak. Než jsem stačila cokoliv namítnout, ujistil mě smrtelně vážným tónem desetiletého chlapáka, který už o životě ví svoje, že takhle se to při zásnubách dělá vždycky. A ještě se u toho navlíká prstýnek, ale ten prý dostanu až někdy příště.

„Takže jsem teď tvoje nevěsta?“ chtěla jsem v tom mít jednu provzdu jasno. „Vezmeš si mě za ženu a budeme bydlet tady? Jako princ s princeznou?“

„Hm, třeba,“ pokrčil rameny. „Ale nejdřív spolu budeme dělat sex, na to se už docela těším. Chceš se mnou dělat sex?“

„Hm, třeba,“ přikývla jsem váhavě. Pokud je to děláni sexu aspoň o trochu příjemnější činnost než konzumace mrtvých švábů, k níž mě před pár týdny nutil spolužák Roman, tak vlastně proč ne.

Auto prudce zabrzdilo před železničním přejezdem a já div nedostala infarkt.

„Co šlíš, doprčic?! Nemůžeš dávat pozor? Tys neviděl, že bliká červený světlo?“

„Aby ses nezbláznila,“ sykl podrážděně, jako by skutečnost, že jsme během příštích pár vteřin mohli skončit rozmášení pod koly nějaké místní lokálky, byla moje vina. Uf. Díky bohu, že náš bezva plán s děláním sexu nakonec neklapnul! Ani slibovaná královská svatba, jejíž detaily jsme

spolu nadšeně probírali ještě další dva roky. Než přišel ten hnusný deštivý večer. Než tekla ta krev, co ji asi do konce života nebudu schopná vymazat z paměti. Než se to všechno tak strašně podělalo. K čertu s tím! K čertu s nima!

Odněkud z dálky se ozvalo hlasité zahoukání a já pevně sepjala ruce. Tak jo, nejvyšší čas na naši hru! Chodily jsme sotva do první třídy, když mě ji Nel naučila, a přestože jsme dávno dospělé a podobným infantilním kravinám se už jenom smějeme, tahle nás nikdy bavit nepřestala. Jestli ten vlak, co sem za chvíli dorazí, bude mít, řekněme... modrou barvu, stane se něco úžasného. Já nevím, cokoliv. Táta mě pošle zpátky domů. Profesor Tyrš se rozhodne, že kvůli jednomu drobnému zaškobrtnutí (No dobře! Kvůli několika měsíční sérii drobných zaškobrtnutí, ale nebudeme tady přece slovíčkařit!) není bezvýhradně nutné nechat mě opakovat celý druhák.

Máma se nade mnou slituje a dovolí mi odjet k moři. Možností je hafo, milý osude, vyber si, jakou chceš. Jenom to udělej pokud možno rychle, prosím... Prosím!!! Jásavě žlutá lokomotiva kolem nás profrčela se škodolibým zatroubením a mně vhrkly do očí slzy.

„Co je?“ Šimon znovu dupl na plyn a střelil po mně zkoumavým pohledem. „Ty bulíš?“

„Starej se o sebe, buď tak hodnej.“

Odvrátila jsem hlavu a bezděky stáhla okénko, abych se nadýchala čerstvého vzduchu. Abych se zkusila radovat aspoň z toho, že přestalo pršet. Že je konec června, před sebou mám celé prázdniny a třeba ještě není úplně všechno ztracené. A v ten moment jsem ho uviděla.

Vynořil se z mlhy na obzoru jako nějaký přelud. Jako filmová kulisa, kterou někdo vyrobil speciálně pro tohle místo. Můj nádherný Kočičí hrad. V reálu nic než pouhá zřícenina, léty zanedbaná a zdaleka ne tak impozantní, jak se mi zdávala tenkrát. Ale to jsem byla ještě malá naivní holka,

co věřila pohádkám a všem těm žvástům o šťastných koncích. Jestli neumřeli, žijí spolu dodnes. Pche! Leda tak velký kulový.

Konečně jsme byli u cíle. Poslední zatáčka, posledních pár vteřin drkocání po uzounké štěrkové pěšině, na kterou má obyčejný smrtelník vjezd přísně zakázán. A potom už jsme s úlevným vydechnutím zastavili před důvěrně známou stavbou, kupodivu o dost hezčí, než jak jsem si ji pamatovala.

Hospůdka V podhradí, hlásal křiklavě zelený nápis na jejím štítu.

„Aničko!“ Táta s Nadou na mě mávali od vchodových dveří a tvářili se, jako by moje přítomnost byla tou nejúžasnější věcí, která je v životě potkala. A tímhle tyátrem se snaží oblafnout koho?

„Vítáme tě u nás!“

Nadin hlas skoro zanikl v hysterickém štěkotu jakéhosi chlupatého monstra, které se na mě bez varování vrhlo. Vykřikla jsem leknutím a za všeobecného veselí ho od sebe odstrčila.

„No tak, Carmen, klídek,“ popadal se táta za břicho. „Buď hodná holka! Tohle je Anička, přijela k nám na prázdniny. Uvidíš, že se spolu brzy skamarádíte!“ Láskyplně podrbal tu slintající obludu za ušima a mrkl na mě. „Jaká byla cesta?“

Neurčitě jsem trhla rameny a s vypětím sil mu dovolila, aby mě objal.

„Vsadím se, že umíráš hladu! Naďa uvařila tu svoji fantastickou koprovku, co ses po ní mohla vždycky utlouct...“

„Hm, tak to má blbý. Já totiž omáčky dávno nejím,“ seřela jsem ho. „Nerada bych vypadala jak tlustoprd, víš?“ Věnovala jsem své nastávající maceše významný úšklebek a šlehla očima po Šimonovi. Nehnul ani brvou.

„Ale jdi!“ Křeč v tátově smíchu byla víc než zřetelná. „Ty se ničeho takového bát nemusíš, jen se na sebe podívej! Naďa ti chtěla udělat radost, těšila se, až přijedeš...“

„Vždyť říkám,“ uzavřela jsem tu stupidní debatu a dala si záležet, abych se u toho tvářila jako opravdový spratek, „to má prostě blbý. Můžu si jít vybalit? Sorry, ale jsem dost utahaná.“

Místo odpovědi jenom rezignovaně kývl na Šimona, aby mi pomohl s kufrem. Takže fajn, uvítací ceremoniál jsme zvládli na výbornou!

Můj pokoj voněl dřevem a ještě něčím, co jsem neuměla pojmenovat. Byl až úplně v podkroví, vedly k němu dlouhé točité schody a vypadal jako komnata pro dceru hradního pána. No dobře, možná spíš pro její služebnou, ale na tom zas tolik nesejde. Proti své vůli jsem musela uznat, že je kouzelný. Že bych si to v něm za normálních okolností parádně užila.

„Další přání, Vaše Veličenstvo?“ Šimon vztekle mrsknul mým zavazadlem na rozložený gauč a ořel si zpcené čelo. „Doufám, že máš ze sebe dobrej pocit! Víš vůbec, jak se máma snažila, aby ses tu cejtila hezky?“

„A on se jí o to někdo prosil?“

Nevěřicně zavrtěl hlavou. „Tohle je fakt marný. Ty nejseš nic než hloupá, zabejčená puberťačka, našťvaná na celej svět. A víš co? Klidně se v tom rochni dál, když tě to baví.“

Můj zdvihnutý prostředníček už bohužel neviděl. Práskl dveřmi tak hlasitě, až jsem sebou cukla. Idiot jeden!

A najednou jsem nějak nevěděla, co dál. Otevřela jsem okno a zrudně vykoukla ven. Dole pode mnou se rozprostíral vzorně udržovaný dvůr s dlážděným pláckem, na němž zely prázdnou čtyři ratanové stoly a pár mokrých židlí. Kromě té štěkající potvory a několika turistů v legračně zbarvených pláštěnkách, mířících nejspíš na hrad, tu bylo absolutně mrtvo. A v tomhle úděsném kriminále mám opravdu strávit příštích šedesát dní, aniž by mi z toho hráblo? Jasně, vím, že jsem udělala botu. Že si nějaký ten trest zasloužím. Ale co je moc, to je moc, přátelé!

2. kapitola

„Jsi vzhůru?“

Než jsem na tátovo nesmělé zaklepaní stihla jakkoliv reagovat, už stál mezi dveřmi. No, takhle by to teda vážně nešlo. Dramaticky jsem zívla a promnula si slepené oči. „Kolik je hodin?“

„Skoro osm. Jdu jenom zkontrolovat, jestli žiješ. Od včerejšího odpoledne ses neukázala, čekali jsme na tebe s večerí a...“ Rozpačitě si odkašlal. „Mimochodem, volala máma. Prý jí nezvedáš mobil. Ani jsi nedala vědět, žes v pořádku dorazila.“

„Copak ono ji to zajímá?“ odfrkla jsem. „Byla štěstím bez sebe, že se mě může hned první den prázdnin zbavit, aby měla volnej bejvák pro toho svýho novýho *boyfrienda!*“

„Jistě. A nepustila tě s Nelou k moři.“

„A nepustila mě s Nelou k moři! Tohle jí nikdy v životě neodpustím. Nikdy! Klidně jí to vyříd', jestli chceš!“

Žalostně si povzdechl. „Vždyť já chápu, že to není lehká situace, Aničko. Pro tebe, ani pro nás s mámou. Večer si spolu sedneme a dáme řeč, souhlasíš? Musím teď letět do práce, připravil jsem ti snídani a –“

„Takhle brzo?“ žasla jsem. „Hospoda přece otvírá až v deset.“

„Ovšem jídlo se samo neuvaří,“ poučil mě tónem šéfkuchaře světově proslulého podniku, ověčeného nejmn

dvěma michelinskými hvězdami. „Dneska čekáme pořádný frmol, venku je konečně hezky, uvidíš, že se k nám návštěvníci jen pohnou! Což mi připomíná – kdyby ti tu třeba bylo smutno a chtěla sis vydělat pár kaček, s radostí uvítáme tvoji pomoc za barem. Na poslední chvíli nám odřekl brigádník, takže nebýt Šimona a jeho kamarádky Viktorie, zůstali bychom tam s Nadou –“

„To víš, že jo, celá nakřivo!“ ujistila jsem ho s protaženou pusou. „Mám už na dnešek jiný plány.“

Sice mě zrovna teď nenapadal ani jeden jediný, ale radši se k smrti unudím, než jim tady dělat vola!

Teprve v okamžiku, kdy za ním zaklaply dveře, mi s hrůzou došlo, že jsem se nestihla zeptat na tu úplně základní, životně důležitou věc.

Prošmejdlila jsem celý pokoj, nakukovala do šuplíků, hrábala se ve starých letácích, které lákaly na jakýsi dávno odehraný koncert pod širým nebem, ochutnávkou staročeských pokrmů, rytířský turnaj a *romantické chvíle u sklenky vína s úchvatným výhledem na majestátní hradby Lansberku, k návštěvě Vás srdečně zve personál Hospůdky V podhradí*, blablalba, ale heslo na wi-fi nikde! O ten směšně malý příděl dat, co mám každý měsíc k dispozici, jsem přišla během včerejšího čtyřhodinového chatování s Nel, jedinou normální osobou na tomhle podělaném světě. Takže jsem teď, jak se zdá, totálně v loji.

Dala jsem si dlouhou osvěžující koupel a ještě mokrá, zachumlaná do županu s roztomilými obrázky chipmánek, který to se mnou táhne už pátý rok a já se ho pořád nedokážu vzdát, vyrazila na průzkum terénu.

Kuchyní se linulo opojné aroma kávy a míchaných vajíček, stůl se prohýbal pod tíhou všelijakých dobrot a můj žaludek mě hlasitým kručením informoval, že jsem už skoro čtyřia dvacet hodin nejedla. Vrhla jsem se na tu baštu jako smyslů zbavená, obložila si dva křupavé rohlíky bohatou vrstvou

sýra, šunky a tence nakrájených plátků okurek, s rozkoší se do jednoho z nich zakousla a...

„Tak co? Chutná?“

Sousto mi uvízlo v koláčové dírci. Nekontrolovaně jsem se rozkašlala a vytřeštila usazené oči na Šimona, opřeného o futra dveří. Měl vlhké vlasy a voněl sprchovým gelem.

„Jestlipak víš, že se po bílým pečivu tloustne? Bejt tebou, neriskoval bych.“

Chtěla jsem něco odpovědět, ale pořád ještě se mi nedostávalo dechu, natož slov.

„A mimochodem, tohle jídlo chystala moje máma, kterou přece z celého srdce nesnášíš! Fakt bys dokázala klesnout tak hluboko, abys pozřela něco od ní? Come on, baby!“

Přistoupil ke mně a s vítězoslavným šklebem si nalil kafe.

„Hele, nejsi nějaká červená? Ty se asi stydíš, vid'? Za ten ušmudlanej hadr, co máš na sobě? Nebo snad za to, že si ve svém věku ani nezvládneš sama udělat snídani? Že tě musí obskakovat sluhové, ctěná hraběnko? Však vydrž, ono se to poddá!“

Nacpal si do pusy hrst obilných kuliček s čokoládou, líbezně se na mě uculil a zmizel. Dřív než jsem stihla jakž takž popadnout dech a dospět k jednoznačnému závěru, že většího kretěna jsem namouduši v životě nepotkala, rozdrnčel se bytem zvonek. S vypětím sil jsem se dobelhala ke dveřím, odemkla – a užasle civěla do tváře holky, která by mohla z fleku konkurovat všem těm rachitickým topmodelkám, co jsou jich plné titulní strany časopisů.

„Ahoj.“ Zdálo se, že i ji poněkud vyvedla z míry přítomnost někoho, kdo je navlečený v županu plném vyzubených veverek. „A ty tady jako děláš co?“

„Já tady jako bydlím,“ pokusila jsem se o kamarádský úsměv. „Přijela jsem za tátou, on –“

„Ach tak! Ty jsi Andula, že jo?“ Napjaté svaly v jejím obličejí konečně povolily. „Šimonova ségra! Můžeš mi ho zavolat, prosím tě? Byli jsme spolu domluvený, že –“

„Moment. Jaká ségra...?“ Ten nápad mi bleskl hlavou úplně zničehonic, vlastně ani nevím, kde se tam tak najednou vzal. „To si mě asi s někým pleteš. Já totiž... ehm, my dva se Šimonem... ale víš co? Ať ti to radši řekne sám. Zrovna jsme se sprchovali, tak musíš chvíličku... Hej, lásko?“ zatrylkovala jsem možná až přehnaně koketním hlasem tam někam do útrob bytu. „Hledá tě nějaká slečna! Prej spolu máte schůzku. Že tys na ni zapomněl?“

A pak už to šlo všechno jako po másle. Její hysterický úprk. Zběsilé pleskání Šimonových bosých chodidel o studenou dlažbu na chodbě. Nepříčetný výraz v jeho obličejí.

„Zuzano! Ježíšmarja, Zuzano, stůj! Nevšímej si těch keců, vždyť ona je úplně mimo...“

Dohonil ji kousek od zahradní branky.

„No tak počkej přece! Tohle je hroznej nesmysl. Copak nechápeš, že se nás jenom snaží vyprovokovat?“

„Aha! A čím konkrétně?“

Stála jsem mezi dveřmi a napínala uši, co to šlo, aby mi z jejich něhou protkaného dialogu neuteklo ani jediné slovo.

„Chceš mi snad tvrdit, že lže? Že ses s ní nesprchoval? A proč seš teda celej mokrej? Fakt si o mně myslíš, že...“

Víc už jsem bohužel neslyšela. Zuřivě štěkající Carmen mezi ně vpadla jako velká voda a celé to úchvatné představení skončilo dřív, než stihlo pořádně začít.

„Ať na mě neskáče, krucinál! Odveď si tu zatracenou bestii! Tohle už je opravdu vrchol!“ zařvala ještě, on něco odpověděl, ona zhnuseně setřásla jeho ruce ze svých ramenou a během příští vteřiny se po ní slehla zem. Chvíli tam jen tak stál a civěl někam do ztracena, pak ke mně pomalu otočil hlavu. Kdyby uměl pohled zabíjet, jsem v tu ránu mrtvá.

„Můžeš mi říct, kdy se z tebe stala takováhle kráva?“ otázal se překvapivě klidným hlasem. „Doufám, že sis to aspoň užila. A ty se přestaň gebit jako pitomec, myslíš, že tě nevidím? Běžte do háje, obě dvě!“ Rozčileně mávl rukou, a než

jsem se nadála, byl pryč. Teprve v ten okamžik mi došlo, že tady nejsem sama.

„Hustý!“ vysekla mi poklonu rozesmátá brunetka, hovicí si na schodech před hospodou. „Dobře jsi ji sejmula, krásavici! Chudák Šimon bude mít co dělat, aby si to u ní vyžehlil. No jasně, tebe taky chválím, Carmen, to víš, že jo,“ zapitvořila se na čokla, který ji samou láskou div nepovalil na zem, a vlepila mu mlaskavou pusou. „Mimochodem, skvělejší ohoz!“

Bezděky jsem si utáhla pásek županu a snažila se nedat najevo, jak trapně se před ní cítím. Pochopila to nejspíš ihned, protože znovu vyprskla smíchy. „Buď v klidu, já mám švihlý lidi ráda! Co tam pořád tak stojíš?“ Odstrčila tu lísající se chlupatou kouli stranou, aby mi udělala místo vedle sebe. „Viky, těší mě.“

Už teď jsem ji zbožňovala. Sálala z ní pohoda, jakou jsem nezažila fakt hodně dlouho, v očích jí tancovalo nejmíň tisíc čertů a tou svou roztomilou bezprostředností mi připomněla Nel. Vděčně jsem stiskla její ruku. „Anna. Takže... ty tady pracuješ?“

„Jenom taková menší přátelská výpomoc,“ pohodila hlavou. „Znám Šimona už od základky, léto co léto dře v týchle putyce jak soumar, tak jsem si holt řekla, že ho trochu podpořím. Baví mě to, jsme fajn parta. Makám za barem, snažím se být tvému tátovi užitečná v kuchyni, občas sedím v kase a prodávám vstupenky na hrad, což je celkem nuda, ale aspoň se tam můžu v klidu učit text *Princezny*. Jsem hlavní vypravěčka, víš? To je skoro nejdůležitější role!“

„Hlavní vypravěčka?“ nechápala jsem. „Ty hraješ ochotnický divadlo? Neříkej, že v tom vašem zapadákově něco takového vůbec existuje!“

Teatrálně si přitiskla dlaň na pusou, aby demonstrovala své bezbřehé zděšení. „Ježkovy voči! Máš kliku, že tě nevyšší pan režisér! Copak on ti ještě nikdo neprozradil, jakou

výpravnou, vtipnou, naprosto boží hru tady chystáme? Vždyť je to největší kulturní událost týhle sezóny! Totiž, abych byla přesná – *jediná* kulturní událost týhle sezóny, ale nepitvejme se v detailech, že jo. Znáš příběh o Johance z Lansberku? Tý nešťastný holce, co chovala kočky a měla se vdávat za –“

„– mladého knížete Jana Kristiána, dědice krumlovského panství?“ Tu slavnou story jsem slyšela už tolikrát, že bych ji mohla vyprávět klidně i ze spaní. „Ona se ale zbláznila do démonického rytíře Huberta, který přivandroval odněkud z Bavor, a postavila si hlavu, že nechce za muže nikoho než jeho. No a v den svatby...“

„... ji ten hajzl pustil k vodě. Ze samýho zoufalství skočila z věže a zabila se. Chápeš, jak může bejt někdo tak stupidní, aby páchal sebevraždu kvůli chlapovi?“ zaťukala si na čelo. „Chudák Jan Kristián si mohl oči vyplakat. V touze pomstít svoji velkou lásku vyzval Huberta na souboj, mimochodem absolutně úžasnej souboj, počkej, až uvidíš, jak se naši kluci dokážou ohánět mečem! A naštěstí se mu ho povedlo zapíchnout, parchanta. Jenže od té doby bloudí rytířův duch noc co noc po hradu a straší tam. Hele, netlem se, ono je to fakticky dokázaný! Pár lidí už ho zahlídlo a údajně to nebyl moc příjemnej zážitek.“

„Ty těm povídkám věříš? To snad ne, Viky!“ řehkala jsem se na celé kolo. „Takovej nesmysl! Celá ta směšná historka o Temným rytířovi funguje maximálně jako lákadlo pro návštěvníky hradu. Pár dobrodruhů se občas hecne a vyrazí to tam omrknout za tmy, a jestli ho někdo z nich opravdu potkal, musel mít už totálně pod kulicem.“

„A tohle víš odkud, ty chytrá? Pokud je mi známo, nebyla jsi tady nejmíň sedm let! Nemáš ani šajn, co všechno se od té doby odehrálo v naší zapadlý, děsivejma legendama opředený víscel!“

„No...? To by mě teda vážně zajímalo.“